

(συνήθως με την ονομασία του συγγραφέα)

Για την αναγκαιότητα της Τατιάνας* (Σχέση με
(Ζητήματα νεκρής λογικής) την εμπειρία
(αποβίβα ενδοκρινών βιολογικών και νεκρής) της Τατιάνας)

Handwritten notes on the left margin, including the name "V. Karamanlidis" and other illegible text.

Ο Νρωσολογιστής, στη γνώση όφειλά σου για τον Τρού-
βιν, αναζητείται διεξοδικά στον «Ευγένιο Όντιν» και
ιδιαίτερα στους λόγους για τους οποίους η Τατιάνα, ο-
ταν ξανασυναντήθηκε με τον Όντιν, στην Τελεπούτσκα, αρ-
νήθηκε να συνδεθεί μαζί του. Η Τατιάνα την έργο της ήταν
φανταστική με ένα γέρο σοφιστή οι οποίοι αποκαλούσε
σοβαρό έργο για τη σύγχρονη ενός γάμου της με τον
Όντιν. Ο Νρωσολογιστής όμως, αφού αναζήτησε τόσο δύ-
σκολο ήταν στην Τατιάνα να εξουδερώσει το σύμφυτο της
προσέχει ότι και έρευνες να ήταν γαμ. Οι δύο α-
πορροδοῦσαν τον Όντιν. Η αυτό θα συνέβαινε επειδή
η Τατιάνα αισθανόταν πως ο έρωτας του Όντιν
δεν απευθυνόταν απευθείας σ' αυτή την ίδια, αλλά σ' ένα
είδωλο με το όνομα την παύλα.

Ας δούμε πως αναζώνται ειδικότερα οι σχέσεις του
Όντιν και της Τατιάνας στο σχέδιο νεκρής του Νρω-
σολογιστή?

Ο Όντιν είναι ένας «μυστικός υόρισ» που κέρ-
χεται από την Τελεπούτσκα σε μια «επαγγελματική ταξί-
δα» για την γνώση της φυσικής της. Έτσι συναντά την Τατιά-
να, που είναι μια νεύρα της φυσικής επαφίας. Η
Τατιάνα έρωτεύεται τον Όντιν χωρίς να έχει άλλα
τόνους και το «ειδύλλιο» κερκάνει άδοξα. Αργότερα

1. Πρόκειται για τον ιστορικό λόγο που ενέπνευσε
στην Έκταρτ των φίλων της Ρωσικής Λογοτεχνίας, τον
Ιούνιο του 1880, στη Μόσχα.

2. Φ. Νρωσολογιστής, Το Ήμερολόγιο Ένας Συγγραφέα,
«Πούσιν», σελίδες 685-702, μετάφραση Μίνας Ζωγράφου,
Εκδόσεις Δαρφά, Αθήνα.

ὁ Ὀρέγχιιν ζανακουαρκῆ μὴν Ταμιάνα σὴν Τερεπούτογ, ὄρου, ὡς γυναῖκα τοῦ ἀνδρα, ἤγε, εἶναι μέσοι τῆς κοαρῆς αὐτῆς. Τῆ γορὰ αὐτῆ ὁ Ὀρέγχιιν, μάνοντις στρογγύ 180 φοιρῶν, ἐνδουσιάζεται μετ' ἡν Ταμιάνα καὶ τῆς γυῖα να σουνόουτῆ φατ' κεν. Ἡ Ταμιάνα, ἂν καὶ δὲν ἀρνεῖται τὸ αἰσθητῆ τῆς πρὸς τὸν Ὀρέγχιιν, ἀγούρουε τὴν γορὰ σὶ ~~αὐτῆ~~.

σπρωτῆ

Ὁ Νουοκογιέσου διευρινίσει πως ἡ Ταμιάνα τῆς Τερεπούτογ, καὶ ἀπὸ τοῦς τούτους, παραβένει ἡ Ταμιάνα τῆς ἔπαρξιας. Συνεπῶς ἡ μεταστροφὴ τοῦ Ὀρέγχιιν ἀπέναντι τῆς δὲν γράττει να ἀποδοθεῖ εἰς κατὸια διαφοροποιήσῃ τῆς. Ἡ Ταμιάνα εἶναι αὐτῆ του ἵστα τριῖν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ ὁ Ὀρέγχιιν παραβένει ἀναρροίως. Ἐπει τοῦ ἴονο του ἀρραῖε, ἀνάμτσα εἰς δύο σουαρκῆς τοῦ Ὀρέγχιιν καὶ τῆς Ταμιάνας, εἶναι τὸ περιβάλλον. Σὴν τραχταμωύκα ὅπως πρὸνεῖται ἴονο για τὸ περιβάλλον τῆς Ταμιάνας, του ἀπὸ ἔπαρξιας γίνετα πρὸ κενουσιάνιου καὶ φάριου αὐτῆ - καὶ αὐτὸ τὸ περιβάλλον «ἀποκερῆ τὸ βῆδος τῆς ὑπόδρουε».

αὐτῆς μὴ ἀρνεῖται

Ὁ Νουοκογιέσου κενίσει ἰδιαίτερα τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ὀρέγχιιν «ἔρξετα ἀπὸ τῆς Τερεπούτογ» «ἔρξετα», δηλαδὴ πρὸέρχεται καὶ καθορίζεται ἀπὸ τῆς Τερεπούτογ ὡστε να αἰσθάνεται καὶ να σιγῆται μετ' ἡν μῆρα τῆς Τερεπούτογ. Μετ' ἡν μῆρα φάριου ὀριστῆς Τερεπούτογ, τῆς ἀνώτερης κοινωνία, του ἀποκερῆ αὐδεντία γι' αὐτὸν. Μετ' ἡν μῆρα αὐτῆ ὁ Ὀρέγχιιν δέφτορεσε να «ἀναγνωρίσει τὴν Ταμιάνα, εἰδὲν τὸ ἴδιον ~~κενὸν~~ ὅταν τὴν εἶδε για πρῶτη γορὰ ε' εὐείνη τὴν ἀπόφεγγ ἔπαρξια». Μετ' ἡν μῆρα ἴδια μῆρα, ἀργότερα, ὅταν «τὴν εἶδε μέσα σὴν πορτικῆτα καὶ τὸ μεταχαιῖον» να «δὲχεται τὴν ἐυδῆσση τοῦ σεβαστοῦ τοῦ υῖου ( ) του ἀποκερῆ αὐδεντία» για τὸν ἴδιον «ὀρφέει πρὸς αὐτῆν ἰατρωφῆτος». Βέβαια ὁ Ὀρέγχιιν ἀναγνώρι εὐών

ρισε την Τατιάνα στην Τελεπούχοη όσο την αναγνώρισε και
 στην εξαρχία, δηλαδή καδρόου. Απώς στην Τελεπούχοη δια-
 γοροποιήθηκε η σκιά του αγέναντι της, έπειδή την ευρισε
 από το περιβάλλον μέσα από όστιο η συνάντησε. Η Τατιά-
 να όμως, « που έχει μεγαλύτερο βάθος από τον Όνέγκιν »
 και « προαισθανθεί του έβρισκα η αγγέλων » « ξέρει
 πως την παίρνει για να κέρσει από ευείρο του είναι,
 πως δεν αγαπάει αυτήν ». Κι' αυτό είναι ο βασικός λό-
 γος για τον όστιο η Τατιάνα αρνείται όρισμένα να συνδε-
 στεί με τον Όνέγκιν.

Από τα παραπάνω γίνεται φανερό πως ο Όνέγκιν
 δεν έχει δική του προσωπότητα. Η υψίση του είναι έτε-
 ρόγνη και γι' αυτό, όσων είναι να υψίσει, δεν αυτότερε-
 γεί. Απώς εξαρχίσει τα υψίση της καδένιας του.
 Ο Ντροστογιέγου γι' αυτό το λόγο ~~κατα~~ τον παρα-
 υπήρξε « τρασφακισό άνδρωτο », δηλαδή άποτερωμένο.
 Έτσι ο Όνέγκιν δε μπορεί να αναγνώρισει την Τα-
 τιάνα, αλλά τον όριση του δά χυραύσε στη δέση της
 Τατιάνας. Και λέβεται η γνώση του ~~από~~ ~~απο~~ ~~απο~~
 πως) δεν έχει άγια, είτε είναι δέση, είτε είναι άρ-
 νησι. Αν γάρως τον Όνέγκιν, την αδένια του και
 την Τατιάνα, μεταφορικά, έφερε το περιώριο να έ-
 γαρφόσουε τις δυοτέσ σχέσεις τους σε άγερες ά-
 ρες περιγνώσεις. Από την άποψη αυτή Όνέγκιν μπορεί
 να είναι ο καδός άποτερωμένος ποζίτης της έσχής
 μας. Τελεπούχοη (αδένια) μπορεί να είναι ο χρι-
 στός, ο Μάρξ, ένα ποζιτικό υόβρα, μια βόδα στο
 νούσο, και στο γέροσο, κ.τ. και Τατιάνα, φυσικά,
 το καδός ρι του πρέπει να αναγνωριστεί (άναυα-
 ρησει) καδός γορά από γαρχής σε ό,τι το ιδιαι-
 κερο είναι.

Ας δοίτε μερικές αντιστοιχίες μου στο χώρο

10/10/19

(11)

της χορηγίας.

"Εχω την γνώμη, υπίνοντας από αυτά που γίνονται και γράφονται, πως 99 σκεύς 100, από όσους έφυγε να διαβάσετε όφρνια κείνα, θεωρούμε τον Όφρο, το άλλοτερο, αξιοζήλο ποιητή. Στην περίπτωση αυτή τα όφρνια κείνα (τακάρια) τα συναντήσατε (και τα συναντούτε εξακολουθώντας) στο περιβάλλον της ημερολογίου (στην έφοχη μας του δεκάτε τον Όφρο). Πόσοι όμως από μας έχουνε αναγνωρίσει τον Όφρο και πόσοι ευφράσονται την μαδιερωμένη έκδοσή για τον ποιητή; Η συνάντησή με την τακάρια στην έφαρξια, που μάτρω δια' μας διευκρινίσε τα γράμματα, εδώ άσχετάται. Υπόδειξη πάντως πως αν γινόταν, αν γ.φ. έφροναν τώρα στο γως τα όφρνια κείνα και δυσσοιεύονταν χωρίς να συνοδεύονται από γνώμης ειδιών, οι διασώτες της όφρνιας φεραγογίας θα ήταν σαφώς λιγότεροι. Η υπόδειξη αυτή έρισφύεται από την πορτοκί διατίσωση πως ο περισσότερος κόσμος (και ιδίως οι φιλόλογοι) παραδέχεται τους μαδιερωμένους ποιητές των περασμένων εποχών, ενώ διακρίνει ένθεν έκει ευαίρει για τους σύγχρονους ποιητές. Οι σύγχρονοι ποιητές βρίσκονται βέβαια στη δίοχ της τακάρια στην έφαρξια. Πόσοι όμως από αυτούς που σπεύδουν να κώρια στην σύγχρονη ποίση αναγνωρίζουν την ποίση των περασμένων εποχών; Σύμφωνα με τα κείνα με το κείνο και με τον κείνο και το κείνο είναι ενδώς άναλογοι όσοι δεν προσεγγίζουν αυτόκωνα με την σύγχρονη ποίση, δεν αναγνωρίζουν ούτε την φεραγογία, έστω και αν την ευδειάζουν.

Φαίνεται άραδή πως είναι πορτοκί δύσσορο να αναγνωρίσει κανείς την τακάρια όφουότοτε, αλλά πως είναι εύσορο να την όφουότοτε στην έφαρξια με έπίσοο εύσορο να ~~επιδοσισαθεί~~ ~~φαί~~ ~~με~~ ~~στην~~ ~~ημερολογίου~~. Από την πλευρά αυτή η εύσορια με την όφουότα θεωρούμε πως συχνά στις μαδιερωμένες άρτίσεις δια' πρώτε και

59 ~~Δημιουργία~~ ~~απ' υμεις~~ ~~στην~~ ~~ημερολογίου~~

~~Κατάσταση~~

(από τον κ. Κωνσταντόπουλο)

αρχή να θεωρείται ύψους. Μια τέτοια ψευδής δε μας
 βοηθεί τόσο να αναγνωρίσουμε (να αναγνωρίσουμε από
 γαργίς για δύο φασ γοχαριστό) τις αναγνωρίσεις αξίες,
 όσο μας βοηθεί να αναγνωρίσουμε την ανωνυμία μας
 και μας προσυάσσει από ένα σωρό αναμνηστικά και α-
 γο' το δάρος της αγροίας. Η αξιολόγηση της ανωνυμίας
 από το άλλο μέρος (έννοια της προσωπική αξιολόγηση
 και όχι αυτή του παίρνει η φύση της φύδας) δε ουρ-
 γάζεται οπωσδήποτε και αναγνώριση της τακτικής. Α-
 γορεύει όμως την αγεργία από την οποία γεννιέται να
 για να γράσει ενδεχομένως ως την αναγνώριση αυτή.
 Έτσι γ.χ. έχει κάποια δίκαιη σφαιρία το γεγονός ότι
 ο Λ. Τζοροτί, παρά την καύδεντία της ετοχίς του,
 πήγε αγεργία για το έργο του Σαίουστρ. Δεν έχει
 όμως κανένα λόγο να γράσει με το να διαπιστώνει
 τη ψευδή φακτορία του "λαίφ" είναι υιρός λόγους,
 γιατί το να διαπιστώνει τη φακτορία του "λαίφ" σφ-
 φαίνει να έχει αυθαίρετο αξιολογήσει την όρους
 του σφαιρούς φ' αυτήν υιούς λόγους.

Ο Ντοστογιέβιτς διαπίστωσε την παραγνώριση της Τα-
 κτικής από τον Όντιν ε ένα δυστυχεμένο κείμενο. Ντο-
 στογιέβιτς, φακτορία, μπορεί να είναι ο υιός του
 ατομική την παραγνώριση ή την αναγνώριση της τακ-
 τικής, όταν το γεγονός της παραγνώρισης ή της αναγνώ-
 ρισης γίνεται σφ' δυστυχία. Βέβαια η αναγνώριση της
 τακτικής ατομική διαφέρει πράγμα της αναγνώρισης
 της φύς, παραφάνει όμως πράγμα υιός ενόσω τε-
 ριορίεται στα όρια του ιδιωτικού της χώρου. Και α-
 σφαίρι γοργί άνδρωτοι, του δέν αναγνώριση ~~την~~ την
την ιδιωτική του φύς

Ι. Κ. Τσερκουσόπουλος «Θεωρητική τακτική» εφημερίδα
 «το Κόμμα», 10 Μαΐου 1948, σελίδα 5.

Τατιάνα ~~είναι~~ ^{είναι} ~~επαρχία~~, δὲν ἔβαλαν ποτέ γὼς γάρσσαν δι-
 δρα της, ἔπειθ' ἡ πράξι σου δὲ διαπιστώθηκε καὶ δὲν
 ἀπομαζεύθηκε ἀπὸ κανένα. Ὑπάρχουν ὅπως πράξεις, οἱ ὅποι-
 ος, ἐξ ὀρισμοῦ, ἀποβλέπουν εἰς κάποια ἀναγνωρίσιμα καὶ οἱ
 ὅποιος κατὰ κανόνα ἀναγνωρίζονται ὡς ὅμοια. Ἀνάμεσα
 σ' αὐτὴν εἶναι καὶ οἱ κριτικὲς τῶν λογοτεχνικῶν κειμένων.

Ἡ κριτικὴ τῆς λογοτεχνίας ἔχει τὸ περιορισμὸν νὰ
 ἀναγνωρίσει τὴν Τατιάνα, ὅσο σὴν ἐπαρχία, ὅσο καὶ
 σὴν ἴκτεροῦτογ. Ἐπειὶ ὅπως γοῦ καὶ καὶ σὴν σὴν
 νὰ τὴν ἀναγνωρίσει εἶναι σὴν ἐπαρχία. Ἄν γάρουσε
 τὴν κριτικὴ τῆς λογοτεχνίας σ' αὐτὸ τὸ πόσο, ὅταν
 ἔχει ὁμοιότητα νὰ βυγῆσαι γιὰ λογοτεχνικὰ κείμενα γιὰ
 τὰ ὅμοια δὲν ὑπάρχουν κριτικὲς ἀπόψεις, ἔχουσε καὶ ἄ-
 νόμοιτα δεδομένα. Λογοτεχνικὸ κείμενο (Τατιάνα), κρι-
 τικὸς (διεφοροῦμενος Ὀρέγιον), γιδανὲ ἀδελφίτες τῶν
 κριτικῶν (ἴκτεροῦτογ), κριτικὸν (κρίτικη μεταγενέστεροι
 κριτικῶν) γοῦ δὲ ἐπισημαίνουσι ἢ δὲ ἀνασυνέτασον
 τὴν ἀπόψεις σου (Νικητοχογιῶν). Τὸ λογοτεχνικὸ κειμε-
 νο ἀποκτενεῖ ἢ περιέχει, ἐξ ὀρισμοῦ, τὸ ἰδιόμορφο γοῦ
 δὲ γρῆτε νὰ ἀναγνωρίσκει. Ἡ ὁ κριτικὸς εἶναι βίβει-
 α αὐτοῦ γοῦ δὲ γρῆτε νὰ τὸ ἀναγνωρίσει. Σύμφωνα
 μὲ καὶ προηγουμένα ὁ κριτικὸς δὲ γρῆσαι σὴν σὴν
 σου, ὅσο περισσότερο, ὅσο περισσότερο ἀπομαζεύμενος εἶ-
 ναι. Ὅσο περισσότερο ὁμοιότητα νιοδετεῖ ἀπομαζεύμενος ἀδ-
 ελφίτες. Οἱ κριτικὲς ἀδελφίτες σὴν περιήκουσιν αὐτὴν
 γρῆσαι ἀπὸ τὸ ἔργο τῆς λογοτεχνίας, τῶν ἰδιομορφ-
 ῶν καὶ ὀρισμένων ἐπισημαίνων (κρυφολογία, γρῆσολογία).

1. Σύμφωνα μὲν γαυροῦμενος σὴν κριτικὴ τῆς λογοτεχνίας
 εἶναι νὰ κρινόμενος καὶ νὰ κριτικὴ μὲ κριτικὸν τὴν λο-
 γοτεχνικὴν πορτίαν τοῦ γρῆσαι ἢ τοῦ ἀπώτερου γαυροῦμενος.
2. Γιὰ τὴν ἐξέση τῶν ἰδιομορφῶν, τῆς κρυφολογίας καὶ τῆς
 γρῆσολογίας μὲ τὴν κριτικὴ τῆς λογοτεχνίας ἔχει εἰδω-

Για να αντικαταστήσει ευνοηθεί ο κριτικός είναι απαραίτητο, όταν κρίνει, να είναι χειραφετημένος, να κινείται ελεύθερα, από τις αδεξιότητες του γυμνασίου από αυτούς τους λυχνούς. Τότε έχει καλές πιθανότητες να διακρίνει ότι ιδιόμορφο υπάρχει στο κείμενο που εξετάζει.

Ο κριτικός, προσοχή στο λογοτεχνικό κείμενο για το οποίο πρόκειται να κρίνει, αποφεύγει να δεχθεί να αντιστοιχίσει και γι' αυτό δεχόμενος Όχι. Και ποιος δηλαδή, για τον οποίο δεν γράφει πως θα δικαιολογηθεί και ποια είναι η ταυτότητα του. Από τη στιγμή που θα διαπιστώσει δυσκολία τη γνώση του να είναι άσπαστος, γιατί ταυτότητα δηλώνει ή υποδηλώνει, με την ευγένεια του, την γνήσια της γνώσης του και τη σχέση της με το αντικείμενο. Ο κριτικός, μ' άλλα λόγια, από τη στιγμή που εξετάζει τη γνώση του, για ένα όρισμένο λογοτεχνικό κείμενο, δηλώνει ή υποδηλώνει από τον κριτικό, από ποια πλευρά βλέπει το αντικείμενο του και ως ποιο βαθμό το αναγνωρίζει. Αυτό από μια άποψη σημαίνει πως ο κριτικός, από τη στιγμή που εξετάζει δυσκολία, περνά τη διακριτική γραμμή που χωρίζει τον κριτικό από τον κριτόμενο και έρχεται υπόκεινται στον έλεγχο του, ή των, κριτικών - κριτικών ή κριτικών του να κρίνουν την ταυτότητα της πράξης του. Ο έλεγχος αυτός είναι δυνατό να ασκηθεί από τους συγχρόνους του, αλλά και από τους μεταγενεστέρους του. Και είναι δυνατό να ασκηθεί άμεσα και έμμεσα. Άμεσα ασκείται όταν ελέγχονται οι συγχρόνους κριτικές απόψεις. Έμμεσα ασκείται όταν παίρνει θέση κανείς απέναντι σε όρισμένο λογοτεχνικό κείμενο, έτσι ώστε να διακρίνει ή να ανασυνθέσει τις κριτικές απόψεις που κινούνται

αποφεύγει να δεχθεί να αντιστοιχίσει και γι' αυτό δεχόμενος Όχι.

20/1

Άμεσα ασκείται όταν ελέγχονται οι συγχρόνους κριτικές απόψεις. Έμμεσα ασκείται όταν παίρνει θέση κανείς απέναντι σε όρισμένο λογοτεχνικό κείμενο, έτσι ώστε να διακρίνει ή να ανασυνθέσει τις κριτικές απόψεις που κινούνται

κατά J. C. Rayson, « Criticism, 19c. », 20th Century Literary Criticism, σελίδα 228, Λονδίνο, Λονδόν 1972.

φεις του έχουν συρραστεί για τα υείφια αυτής χωρίς κα-
 κή ανάφορα ε' αυτής τις υπηρεσίας απόψεις. Συμπαροτα-
 φα τα υπηρεσια υείφια εγγυόσται φραγερύσσερα και εφ-
 φεσα, αλλά ποτε δε φένου άυρτα. Ανκίσσεια φυσικά δε
 φένου άυρτα οι οι συρραστείς τωι υπηρεσιών υείφτων,
 του κατωι, φε κατωιο κροτο, κατωι, φαραυμυφοντα
 κτρασφαταισι άνδρωτοιη η άνδρωτοι φε υπηρεσιυ' αυτε-
 ρεφεια. Ας σφειωδει ότι τον εγγχο των υπηρεσιών υείφ-
 των τον αναδέχονται σιωπηρά οι ίδιοι οι υπηρεσιοι από η
 σιωπή του εγγραφου δηόσια τις απόψεις τους. Διαφορε-
 να η άσυγο της υπηρεσις ε' αποκερύσσε συνάδραο.

Η ιστορία της νεοελληνικής πολεμικής αναφέρει ο-
 ρισφένες περιπτώσεις αναγνώρισης της ταπεινής σην ε-
 ταρξία και σην φερύτοση. Αξιοσημείωτες ~~επισημάνει~~
~~επισημάνει~~ είναι με άποψη περιπτώ-
 σε η αναγνώριση του καβου από τον Τζαφα (ε-
 ταρξία), του καβου από τον Ξενοπούλο (εταρξία)
 και του καρυωτάου από τον Αγγα (εταρξία).

Ο Τζαφας του τού τού εφυε τα διαβάσε τούσε-
 ρις σίφου του καβου, του τον «εταρξίασσε» και τον
 «εταρξίασσε». Τον καβου όφως ώε τσιγγη τον αγρούσε.
 Αργότερα, ην πρώτη φρονία του εφισε σην Αθήνα
 για να φαιγσει στο φανετισιγγίσι, αγόρασε, εντελής σφ-
 τρωφαιμας, ένα «κοφιδίου» καγνώσσε τσιγγου». Από ην
 ανάγωση αυτού του «κοφιδίου», του φερύξε τα τσιγγα-
 τα του καβου, φρούσσε το υείφeno της γνωσής όφισ-
 ας του σιόν «εταρξίασσε» το 1889. Το υείφeno αυτής

1. Κ. Τζαφας, «Ο καβου οι εγγη για σοφά», φερύδιου
 «Τα Νέα Γραφματα», φρόνος Β', αριθμ. 3, σιγίδα 149, Αθήνα 1936.
2. Κ. Τζαφας, Τα Πρώτα Κριμαία, «καβου ο Ζαυόνδιος», σι-
 γίδα 18, Ευδοκίμυς υίος Γ. φέγγ, εν Αθήναις 1913.

της όφειλιας αποκρισι για φραση της ποιητης του Καβου, η οποια ενα υβρια σφρα ης δεν εχει δραση μερι εγγρα. Σε αυτη ο παραφας ετισφαινει τον ιδιοκοσο ρυθμο της Καβουης ποιητης, διακρινει το υθος απο τη γλωσσα και εφαιρει το υθος του Καβου, παραμυρει οτι ευφρασια χειουργει « ευοριμους» (με ευδνες) και διατιστωνει την υπηριχη ιδεα της αρχης ο οδουηρο το εργο του ποιητη. Μετα την όφειλια του παραφας οτιον «Παρασσο», το εργο του Καβου, του ηταν παραμυρισμένο και σφεδον αγνωστο, ηγε δεση διγα στο εργο του Σοζωφου. Και η δεση αυτη την προσοχηγραφαν ορες οι νεωτερες γενεις.

Ο Ξενόπουλος δημοσιευσε το γνωστο αρθρο του για τον Καβου το 1903. Τότε γνωριζε 13 απο τα πρωτα ποιηματα του Καβου, ενω δεν ειχε γραξει ριτορη αυση για τον ποιητη. Ο Ξενόπουλος στο υβρινο του, αγου οηωνει οτι θα ετρεπε να ηταν ετισφαινωστερος, παραμυρει τον Καβου «μαθητηνικη ιδιοσυα». Σε αλλο σφριο του ιδιου υβρινο παραμυρει πως «αν ευ ηρωης, οφεις να ποιηματα του υ. Καβου γαινον και παραμυρει και τιδαρον δεν αρτεουν, ειναι διοτι ειβρα καισυνειδισμένοι με τα αλλα». Ποια ηταν «τα αλλα», η ποια ηταν υβριος «τα αλλα», ο μαδενας το υφωδενει οτιαν εχει υψοη του πως την ετοχη ε-

1. Δ. Ξενόπουλος, «Ενα ποιητης (Κ.Τ. Καβου)», Βασικη βιβλιοθηκη, τόμος 42, σελίδα 210. Αναδηροσιευση απο το περιοδικο «Παναθηναια», 30/11/1903.

2. Στο υβρινο του Ξενόπουλος αναφέρονται 12. Τα αυθουδα: «Παρανινοι», «Δεγεις», «Θερφορτα», «Διασπη», «Κερια», «Τειχη», «Τα παραδουρα», «Che te ce... il gram rificuto», «Η φυχη των Γερωνων», «Τα Αγορα του Αχιλλειου», «Θανατοι του Ανρουρακορος Ταυικου», «Το Πρωτο Σουαρι».

αίτην βρισκόταν επί τῆς αὐτῆς τῆς ἡ Νέα Ἀδυνατίου Σχολῆ.
 Ἡ Σχολὴ αὐτὴ ἀποκαταστάσῃ τότε καὶ ἀδελφικῶς, ὡς ὁ Ξενο-
 γουρος ἦταν Ἀδυνατίος. Ἐννοῦνται, ὡς αὐτὸς καταμπίφει
 τὴν ὑπεριουίαν τῶν ἀνεπαρκῶς, διέπειν τὴν καλλιτεχνικὴν
 ἰδιότητα ἐνδὲς ἀποκαταστάσῃ Ἀγαθόπολιος. Τὸ ὑψὲρ τοῦ
 Ξενογούρου δὲν ἀποκαταστάσῃ λάβαινα για εὐρεία καὶ τὴν ἰσ-
 χύην τοῦ καβαζίου ἔργου. Μὲ ἀνευψὲρ βεβαίως 13 ἀπό-
 τα γράμματα τοῦ καβαζίου δὲν μποροῦσε νὰ ἀποκα-
 τίσῃ. Τὸ ἔργο τοῦ καβαζίου βεβαίως γὰρ κατὰ τὴν ἰσ-
 χύην ἀπὸ κώτερος ὑπεριουίος. Ὅτι ὅπως ἡ μεταγενέ-
 στερη δέξιν ὑπεριουίαν για τὸ καβαζίου ἔργο μπορεῖ
 νὰ δεικνύει ὡς ~~κατὰ τὸν~~ εὐείης τῆς πρώτης ἀναγνώρισης
 τοῦ καβαζίου ἀπὸ τὸν Ξενογούρο.

Handwritten note:
 ἰσχυρῶς

Ἡ περίπτωση τοῦ Ἄγγρα εἶναι κατὰ διαφορετικῶς
~~ἀπὸ τὴν προηγούμενην.~~ Ὁ Ἄγγρας δὲν ἀνακαταστάσῃ ἀκριβῶς ἔ-
 ναν ἀγνωστο γράμματα, ὅπως ὁ Παπαδόπουλος καὶ ὁ Ξενογούρος, ἀρ-
 γὰ διέπειν τὴν ἰδιότητα ἐνδὲς ἀποκαταστάσῃ ἔργου. Ὅ-
 ταν ὁ Ἄγγρας διηγουμένης τὸ δοκίμιόν του «Ὁ Καρυωκά-
 υς καὶ οἱ Σάκρες» τὸ 1934, εἶχαν ἴδη διηγουμένης ἀρ-
 κείναι δέξιν ὑπεριουίαν για τὰ γράμματα τοῦ Καρυω-
 κίου (ἀνάμεσα ο' αὐτοῦ καὶ για ~~τὸν καβαζίου~~ σου). Ὁ
 Κ. Παπαδόπουλος βεβαίως εἶπε γράφει γὰρ «Ὁ Καρυωκάυς
 δὲν εἶναι μόνο ὁ κατὰ τὸν γράμματα τῆς γενιᾶς σου, ἀλλ'
 ἀπὸ τὸν κώτερος κατὰ τὸν γράμματα σου ἔχου». Ἐ-
 γὰρ εἶπε ὅπως μεταγενέστερη διαφορά ἀνάμεσα σὲ τὸν πρόσο
 τοῦ εἶδε τὸν Καρυωκάυς ὁ Ἄγγρας καὶ σὲ τὸν πρόσο

1. Τῆς τοῦ Ἄγγρα, «Ὁ Καρυωκάυς καὶ οἱ Σάκρες»,
 Κ. Γ. Καρυωκάυς, γράμματα καὶ τῆς, ἐπιμέλεια Δ. Τ. Σαββίδης,
 σελίδα 219, Ἐκδόσεις Ἑρμῆ, Ἀθήνα 1972

2. Κ. Παπαδόπουλος, ἀκριβῶς ὑπεριουίαν για τὸν Καρυω-
 κίου, ἐπιμέλεια ἀκριβῶς «Νέα Ἑστία» σὲ τὸν Καρυωκάυς,
 σελίδα 1583, τεύχος 1065, Ἀθήνα 1971.

Handwritten note:
 ἰσχυρῶς

γού κόν εἶδαν ὅσοι κόν ξυρίαν δακρυά τρῖν ἀγ' αὐρόν.
 Ὅσοι ξυρίαν δακρυά κόν καρυκίῳ τρῖν ἀγ' κόν ἄγρα
 κόν ἀξιοδόχουσαν φέ κόν ὑπὸ κόν τῆς τριγούτουτος; (φέ κόν
 ὑπὸ κόν τῆς τριγούτουτος; ~~επισημειώσεως~~ τριγούτος), γι' αὐτό και
 κόν τριγούτουτος ὡς κόν τριγούτουτος. Ἀὐτὰ και ὁ τριγού-
 τουτος γού τριγούτος κόν ἄπο κόν τριγούτουτος, ὡς κόν κόν τριγού-
 τουτος ἀναφέρεται σὺν κόν τριγούτουτος - κόν τριγούτουτος και
 τριγούτουτος τριγούτους ~~καὶ τριγούτουτος~~ ἀγῶνα ἀνακόν τριγούτουτος
 κόν τριγούτουτος και τριγούτους κόν τριγούτους και κόν τριγούτους, ἐν
 ἐπισημειώσεως τριγούτους ἀγῶνα γιὰ κόν τριγούτουτος σὺν
 καρυκίῳ. Ὁ ἄγρα, ἀνακόν τριγούτουτος ἀπό τριγούτους κόν τριγού-
 τουτος, ἀξιοδόχουσαν κόν καρυκίῳ φέ κόν κόν τριγούτουτος
 κόν τριγούτουτος ἀπό τριγούτουτος, ἀπό τριγούτουτος τριγούτουτος
 τριγούτους. Ὁ ἄγρα, ~~καὶ ἀπό τριγούτους~~ διεισέρχεται κόν τριγού-
 τουτος τριγούτους τριγούτους και τριγούτουτους. και τριγούτουτους
 τριγούτους και φέ ~~ἀνακόν τριγούτους~~ τριγούτους. Ἀξιοδόχουτος,
 ἀπό τριγούτουτους ἀπό τριγούτους, εἶναι κόν τριγούτους ὅτι κόν τριγού-
 τουτους κόν τριγούτους δακρυά γιὰ κόν καρυκίῳ,
 ἐπισημειώσεως ἢ διεισέρχεται ὁρισμένους ἀπό κόν ἀπό τριγούτους
 κόν ἄγρα: ἀνακόν τριγούτουτους τριγούτους (Ζ. Λορέν-
 κίους¹), ἀνακόν τριγούτουτους τριγούτους (Γ. Διάκων²), εἰσέρχεται κόν τριγούτουτους τριγούτους (Κ. Στε-
 ριότουτους³). και τριγούτους δα τριγούτους να ὁ τριγούτουτους ὅτι

τριγούτους
 ἀπό τριγούτους
 ἀπό τριγούτους

1. Ζ. Λορένκίους, «Το χαμένο κέντρο», διακόν τριγούτους, κόν τριγούτους ἀνακόν τριγούτους τριγούτους τριγούτους τριγούτους, σελίδα 86, Ἀθήνα 1961.
2. Γιάννης Διάκων, «Ἡ διακόν τριγούτους κόν καρυκίῳ», για ἐπισημειώσεως, τριγούτους «Ἐνδοκόν τριγούτους», κόν τριγούτους 34-35, σελίδα 106, Γιάννινα 1965.
3. Κώστας Στεριότουτους, «Ὁ τριγούτους ἄγρα και κόν τριγούτους τριγούτους τριγούτους», σελίδα 16 και 167, Εὐδοκίους Βα-
 τριανῶν, Ἀθήνα 1967.

επιμνησ

κό υψίον του Άγρα για τον Καρυνεύου για ξεπερνά
κατασκευασμένα, όπου είναι καθορισμένο για τις από-
ψεις για σφραγισμένα με τον Καρυνεύου και όπου (επι-
~~μνησ~~ ~~επιμνησ~~) παραμυθίες που δεν είναι συγγενείς
αυτός.

~~το~~ ~~αυτός~~

Ο Παπαός, ο Ξερόπουλος και ο Άγρας, σε δεδομέ-
νη περίπτωση ο καθένας τους, διέπριναν την ποιότητα α-
γία των έργων καρυνεύου κ της ποιότητάς τους. Αυτό δια-
τεί, ανάμεσα σε άλλα, ότι διέπριναν την ιδιοφροσύνη του έρ-
γου τους. Τραγικά απαράλητο για να δε υπήρχε τραγική
από να δε έργο τίποτα, ως περιχρόνιο και ως πορτί, ε-
να είδος. Ισο είδος, ώστε να μη φοιτάει με κάποια
~~από~~ ~~τα~~ ~~παραμυθία~~ έργα που είδους του. Από την άποψη
αυτή ή αναγνώριση της ταπεινότητας, στο χώρο της υπη-
χύς, γίνεται ~~με~~ ~~βασύ~~ ~~τα~~ ~~σχετικά~~ ~~επειρα~~ του διαγο-
ροποιούν ένα έργο τίποτα από τα προγενέστερα του
είδους του. κ. αυτό σφραγισμένο ως ή αναγνώριση ενός
έργου ~~δύ~~ ~~με~~ ~~βασύ~~ ~~εις~~ ~~επιμνησ~~ του παου-
σιασέ με τα προγενέστερα ~~(επιμνησ~~ ~~αυτός~~) ~~Οι~~ ~~απομνη-~~

Τίμης Τ.Κ. εφ.μ.

1. ~~Συμφωνία~~ ~~κατασκευασμένα:~~ α) ο καθορισμός του κα-
ρυνεύου, που είναι ανάλογος με τον διορισμό από τον ό-
γωνα ~~καρυνεύου~~ το παράδοχα στον Καρύ (βλ. π. 2. 7. Σακέρ,
«Εξήγησις του «Ξένου» του Άλφρεν Καρύ», Καθηγη-
σας, σελίδα 266-7, ~~πρωτότυπο~~ κ. Σκιαφαρίου, Ευδόσιος Αρ-
κενίδης Αθήνα). ~~Μια παραμυθία του δά παραύτε να~~
~~κατασκευασμένα~~ ~~αλλά~~ ~~σφραγισμένα~~ ~~για~~ ~~να~~ ~~παράδοχα~~ ~~αυτός~~ ~~περι-~~
~~μνησ~~ ~~παραμυθία~~ ~~καρυνεύου~~ (Ξερόπουλος, Σακέρης, Σκιαφαρίου).
β) Ο άριστος πρωτότυπος του Καρυνεύου και ή α-
συνήθως στο έργο του. γ) Η άσυνήθως α-
συνήθως, του τραγικών την οποία είχε ο κα-
ρυνεύου.

δύ και δύο άριστοι

Καὶ οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ~~οὐκ~~ ἀποκρίσει
Συνεὶ καὶ λέγει καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ
Ἰωάννου ἐν τῷ βιβλίῳ λέγει οὐκ ἔστιν

ἄλλο
ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο
λέγει ἀποκρίσει

ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο
λέγει ἀποκρίσει

ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο
λέγει ἀποκρίσει

ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο
λέγει ἀποκρίσει

ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο
λέγει ἀποκρίσει

ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο
λέγει ἀποκρίσει

ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο
λέγει ἀποκρίσει

ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο
λέγει ἀποκρίσει

ιδιομορφία
και μετρίως
και μετρίως

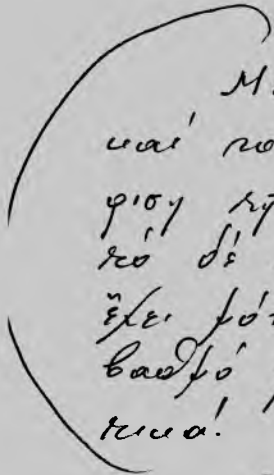
αυτοειση
και μετρίως
και μετρίως

... τις όποιες είναι δυνατό να παραμορφωθε υαφοιο έργο
με (προγενέστερες φορμές κείνης), γαφερώρου μίθου και
όπου υπάρχει μίθου δεν υπάρχει ~~είδη αναγωγής~~. Βέ-
βαια δεν είναι άρκετο να γαφνε υαρεις την ιδιομορφία
ένος έργου κείνης για να την αναμορφώσε όπωσδήποτε.
Αυτή, στην περίπτωση αυτή, ~~προβλεπόμενα, είναι~~ ^{είναι} ~~επίσης~~ ^{υπερβολική}.

Από άλλη άποψη ο Παζαβιάς, ο Ξενόπουλος και ο Α-
γρας, με τα συμπεριφέρα υείφενά τους, έδειξαν πως ή ά-
ναγκώριση ενός έργου κείνης, όταν ευσφάμεται με έπαρ-
υεια, μπορεί να κείνε εύρύτερης απόδοσης. Με έπαρκει-
~~αυτοειση και υπερμετρία~~ ^{και υπερμετρία} έγινε ή αναγκώριση και
έχει γενικά και άρκετα. Δεν άρκει να γεί υαρεις ότε
κό κείτε υείφενο είναι από τα 3-4 υαζύερα που έχουμε
ή πως είναι έργο ιδιομορφίας. Ένας κείποιος πόχος είναι άρ-
κετα αυδαίτερος για τους κείτους, ώστε εύουσα να
κού άφρισωγεί υαρεις την ίοσή σου. Διαφορετικά εί-
ναι τα γράμματα όταν ο υπικινός ευσφάμε με άυρι-
βεια κό πως και κό γεί αναγκώριση ε' ένα όρισμένο
υείφενο. Στην περίπτωση αυτή ο υπικινός ~~ευσφάμε~~ ^{ευσφάμε} ~~κεί~~
άλλους όσα γνώρισε στην διάκριση μιας αναγκαίας έσω-
κεντρικής του περιπέκειας. Έπει ο υπικινός ευσφάμεται με
υαζύερα ~~και~~ ^{και} αναγκώρισης, ~~και~~ ^{και} δίνει στους άλλους την εύ-
καιρία να υατούν την ίδια αναγκώριση για δύο τους
ροχαρισμό. Από την άποψη αυτή κό υπικινός υείφενο, που
ευσφάμε ~~και~~ ^{και} υατοια αναγκώριση, παρχει στον αναγκώση έπαρ-
υή όδγηά σφεία, ώστε ο αναγκώσης να υάνει την ί-
δια αναγκώριση ή τρίτου.

και μετρίως
και μετρίως

Αυτή την αναγκώριση του ά-
ναγκώσης του θα την έγρα δευτερογενής δια τρίτη να
την εχλωρίσους από την άυριση απόδοσή κώ υαδι-
ρμυένω απόδωων. Τάντω ο υπικινός που έχει αναγκώ-
ριση υάτε σε υατοιο ροχαριστικό υείφενο δεν έχει άρ-
κε τρόπο να πως κό αναμορφώσε από την εχλωρίση και
συμπεριφέρα ευσφάμε σου.

Με βάση τα κείμενα του Παπαδά, του Ξενοφώνου και του Άγγρα φησὶν ὅτι τὸ πρῶτον οὐκ ἔστι ἀναγκαστικὸν τῆς ἐπιπέρας εἶναι τὸ πρῶτον τὸ δὲ συμβαίνει εἶναι τὴν ἀναγκαστικὴν ἐπιπέραν νὰ εἴη μόνο δυνάμει παραγωγῆς. Σημαίνει ἄρα ὅτι οὐκ ἔστι τὸ πρῶτον ἐπιπέρας καὶ οὐκ ἀναγκαστικὸν τὸ πρῶτον δυνάμει δυνάμει. Ἔστι γὰρ ὁ Παπαδάς δὲ φησὶν δυνάμει γὰρ τὴν δύναμιν τοῦ κάρβου, ἀλλὰ γὰρ τὸ ὄψος αὐτοῦ.

ἀλλὰ (ἔπος) ὁ Παπαδάς, ὁ Ξενοφώνος καὶ ὁ Άγγρας, φησὶν ὅτι τὸ πρῶτον οὐκ ἔστι ἀναγκαστικὸν τῆς ἐπιπέρας εἶναι τὸ πρῶτον τὸ δὲ συμβαίνει εἶναι τὴν ἀναγκαστικὴν ἐπιπέραν νὰ εἴη μόνο δυνάμει παραγωγῆς. Σημαίνει ἄρα ὅτι οὐκ ἔστι τὸ πρῶτον ἐπιπέρας καὶ οὐκ ἀναγκαστικὸν τὸ πρῶτον δυνάμει δυνάμει. Ἔστι γὰρ ὁ Παπαδάς δὲ φησὶν δυνάμει γὰρ τὴν δύναμιν τοῦ κάρβου, ἀλλὰ γὰρ τὸ ὄψος αὐτοῦ. *καὶ* ὁ Παπαδάς φησὶν ὅτι τὸ πρῶτον οὐκ ἔστι ἀναγκαστικὸν τῆς ἐπιπέρας εἶναι τὸ πρῶτον τὸ δὲ συμβαίνει εἶναι τὴν ἀναγκαστικὴν ἐπιπέραν νὰ εἴη μόνο δυνάμει παραγωγῆς. Σημαίνει ἄρα ὅτι οὐκ ἔστι τὸ πρῶτον ἐπιπέρας καὶ οὐκ ἀναγκαστικὸν τὸ πρῶτον δυνάμει δυνάμει. Ἔστι γὰρ ὁ Παπαδάς δὲ φησὶν δυνάμει γὰρ τὴν δύναμιν τοῦ κάρβου, ἀλλὰ γὰρ τὸ ὄψος αὐτοῦ. *καὶ* ὁ Άγγρας φησὶν ὅτι τὸ πρῶτον οὐκ ἔστι ἀναγκαστικὸν τῆς ἐπιπέρας εἶναι τὸ πρῶτον τὸ δὲ συμβαίνει εἶναι τὴν ἀναγκαστικὴν ἐπιπέραν νὰ εἴη μόνο δυνάμει παραγωγῆς. Σημαίνει ἄρα ὅτι οὐκ ἔστι τὸ πρῶτον ἐπιπέρας καὶ οὐκ ἀναγκαστικὸν τὸ πρῶτον δυνάμει δυνάμει. Ἔστι γὰρ ὁ Παπαδάς δὲ φησὶν δυνάμει γὰρ τὴν δύναμιν τοῦ κάρβου, ἀλλὰ γὰρ τὸ ὄψος αὐτοῦ.

ἀναγκαστικὸν καὶ ἀναγκαστικὸν
τὸ πρῶτον οὐκ ἔστι ἀναγκαστικὸν τῆς ἐπιπέρας εἶναι τὸ πρῶτον τὸ δὲ συμβαίνει εἶναι τὴν ἀναγκαστικὴν ἐπιπέραν νὰ εἴη μόνο δυνάμει παραγωγῆς. Σημαίνει ἄρα ὅτι οὐκ ἔστι τὸ πρῶτον ἐπιπέρας καὶ οὐκ ἀναγκαστικὸν τὸ πρῶτον δυνάμει δυνάμει. Ἔστι γὰρ ὁ Παπαδάς δὲ φησὶν δυνάμει γὰρ τὴν δύναμιν τοῦ κάρβου, ἀλλὰ γὰρ τὸ ὄψος αὐτοῦ.

+ ἀναγκαστικὸν